

Виродження

Наш Бог і Космос з ним весь, й в Ньому,
І люди всі в житті й в бутті,
В земнім й в надземнім завжди в всьому -
В Безмежності завжди в путі!

У Космосі, а з тим й весь Космос
Мінняє форми з Богом й в Нім,
І в Нім зростають ті Колоси,
Що є свідомими з тим й в тім.

І в тім стать особлива в людях,
Самосвідомість є ж лиш в нас,
І в нас лиш два путі, в ній буде
Як було, є так і весь час:

І в більшості все є так й нині,
Лиш меншість з нас в всім тім зросла,
В чім більшість путь свій в домовині
Сама собі в собі ж й несла,

Повинні й мусим обирати
Всіх, хто до Світла, й з Богом ми.
Тим всім у всіх життях зростати.
Всім згинуті, хто в путь пітьми

А в хаосі ж немає людства,
В нім не тварин, і не рослин,
Так в бузувірствах всіх й в розпутствах
Йдуть в виродження й дочка й син

Ще, може, є шанс в когось в Вченні
Від Шамбали, хто з ним і в нім,
Від Агні Йоги взять натхнення

Хоч знає хтось про це, хоч ні з нас,
Але ми в тім і з тим живем,
І так завжди все є й весь час:
Лиш в змінах форм в тім завжди мрем

В епохах і в етапах, й в циклах,
В еонах часу в Вічність йде,
В законах те йде завжди й в ритмах,
Завжди й будь в чім все, і будь де.

Хтось в всіх епохах, в циклах й ритмах
І в Світлі, і в пітьмі зростав
В трудах постійних, як в молитвах,
А хтось - весь час деградував!

В своїй, у всім в свободній волі,
Вона лиш в Бога і в людей,
Від Бога нам дана, а долі
Ми в ній - в життя, чи в путь смертей

Самі йдуть в виродженні, в повнім,
І шансів інших в тім нема,
В хаос, в путі в них безумовнім,
Поглине, й вже навік – пітьма!

Ті, що як всі, як діти Божі,
Колись родились в Нім й жили,
А нині - вже лиш зовні схожі
В тілах, а дух не зберегли!

Ще встигне з нас, зросте лиш в тім.

Микола Іващенко, Київ, 08. 09. 2019 р.